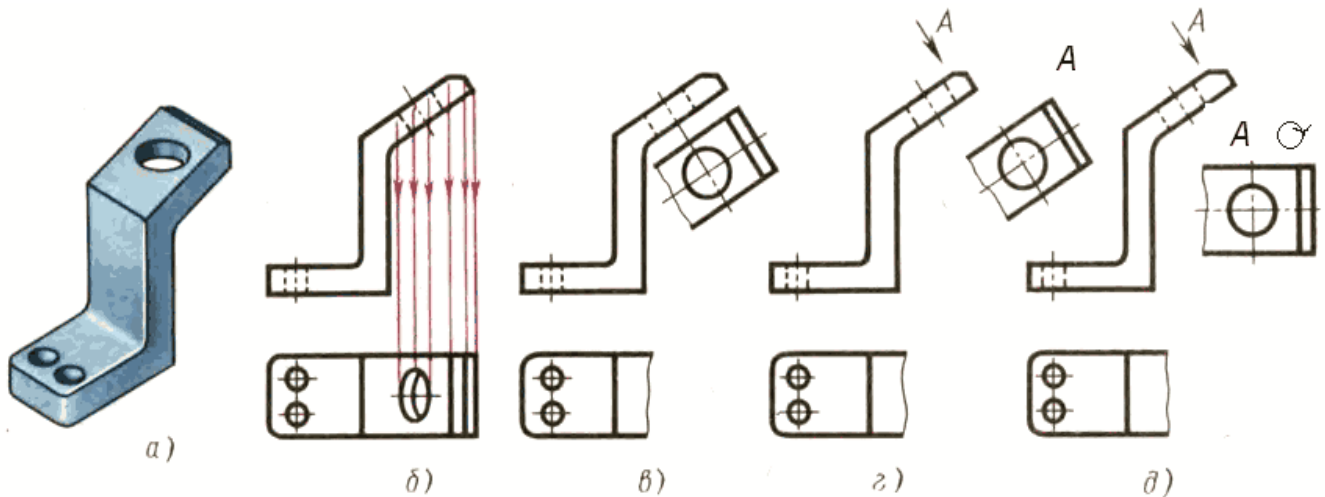

Додаткові та місцеві вигляди.

1. Утворення додаткового вигляду.

Деякі елементи предметів (рис. а) проєціюються на основні площини проєкцій із спотворенням (рис. б). Щоб уникнути цього, використовують проєціювання частини предмета на додаткову площину проєкцій.

Додаткову площину розміщують паралельно тій частині предмета, яка на основних площинах проєкцій зображується із спотворенням. Одержане на додатковій площині зображення суміщають з основною площиною проєкцій (рис. в). Це і є додатковий вигляд. Він дає повне уявлення про форму і розміри похилої частини предмета, показаного на рисунку.

Коли додатковий вигляд розміщено в проєкційному зв'язку, то немає потреби вказувати стрілкою напрям проєціювання і виконувати будь-які написи (рис. в).

Напрямок проєціювання, за яким одержують додатковий вигляд, вказують стрілкою з великою літерою українського алфавіту над нею. Зображення додаткового вигляду позначають цією ж літерою (рис. г). Літера завжди повинна бути вертикальною.

Додатковий вигляд можна повертати (рис. д).

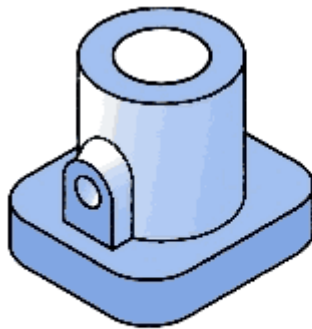
При цьому його позначення доповнюють умовним знаком повороту.

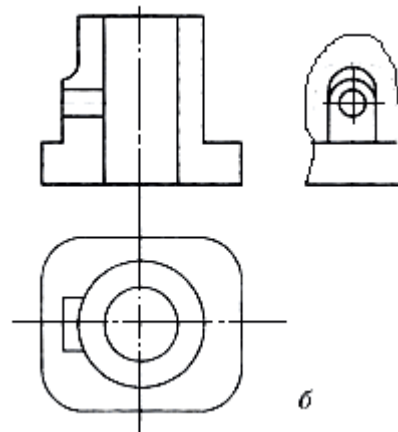
2. Місцеві вигляди.

Зображення окремого, обмеженого місця поверхні предмета називають місцевим виглядом. Застосування місцевого вигляду дає змогу показати на кресленні форму і розміри тільки окремих елементів предмета. За рахунок цього уникають зайвих, часом громіздких зображень на кресленнях.

Місцевий вигляд найчастіше розміщують у проекційному зв'язку з іншими зображеннями на кресленні. Зображення місцевого вигляду може бути обмежене лінією обриву.

a

б